

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie október 2014

I. senát

Nálezy:

spisová značka	I. ÚS 426/2013
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	11. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka si v občianskom súdnom konaní uplatnila nárok na vydanie veci s odôvodnením, že žalovaná predmetnú vec užívala na základe lízingovej zmluvy, ktorá bola ukončená pre neuhradenie dohodnutých splátok a preto žalovanej vznikla povinnosť predmet zmluvy vydať.</p> <p>Okresný súd žalobu sťažovateľky zamietol a po jej odvolaní bolo predmetné rozhodnutie potvrdené rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Krajský súd si vo svojom rozhodnutí osvojil argumentáciu prvostupňového súdu, ktorý poukázal na skutočnosť, že žaloba bola podaná po začatí reštrukturalizačného konania vo vzťahu k žalovanej, pričom dlžné splátky z lízingovej zmluvy, ktoré boli do tohto konania prihlásené a pre neuhradenie ktorých došlo k ukončeniu zmluvy, boli splatné ešte pred jeho začatím. Ukončenie lízingovej zmluvy tak bolo neúčinné, keďže v zmysle § 114 ods. 1 písm. d) zák. č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“) nemožno zmluvu ukončiť pre omeškania nároku, ktorý vznikol pred začatím reštrukturalizačného konania.</p> <p>Oba všeobecné sudy ďalej vychádzali zo skutočnosti, že v reštrukturalizačnom konaní došlo k schváleniu reštrukturalizačného plánu, v ktorého záväznej časti boli obsiahnuté ustanovenia, podľa ktorých k prevodu vlastníckeho práva k predmetu lízingu dôjde úhradou všetkých splátok prihlásených do reštrukturalizácie, najneskôr však dňa 30.6.2012. Potvrdením reštrukturalizačného plánu príslušným súdom a úhradou prihlásených pohľadávok došlo k prevodu vlastníckeho práva k predmetu lízingu na žalovanú a nárok sťažovateľky tak nebol dôvodný. Sťažovateľka si tiež podľa názoru prvostupňového súdu mala (ale neurobila tak) v reštrukturalizačnom konaní uplatniť všetky pohľadávky vyplývajúce z lízingovej zmluvy, t.j. aj tie, ktoré mali byť splatné po jeho začatí a to s prihliadnutím na osobitný charakter lízingovej zmluvy, kedy nájomca získava predmet nájmu do užívania naraz pri podpise zmluvy. Okrem toho ak sťažovateľka mohla a neukončila lízingovú zmluvu ešte pred začatím reštrukturalizačného konania, nebol podľa názoru krajského súdu daný dôvod chrániť ju ako prenajímateľa,</p>

	<p>najmä ak by to mohlo poškodiť majetkovú podstatu odporcu.</p> <p>Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietala, že je nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené a arbitrárne. Podľa sťažovateľky si všeobecný súd nedostatočne uvedomil, že hoci predmetom súdneho konania bolo právo na vydanie veci, okrem meritórneho rozhodnutia v rámci prejudiciálnych otázok vyslovili svoj právny názor na spôsob prihlasovania pohľadávok z lízingových zmlúv do reštrukturalizačných konaní dlžníkov.</p> <p>Sťažovateľka nesúhlasila s argumentáciou krajského súdu, že pohľadávky z lízingovej zmluvy vznikajú v čase jej uzatvorenia a že do reštrukturalizačného konania je potrebné prihlásiť všetky pohľadávky z nej vyplývajúce a to aj tie, ktoré nie sú splatné do jeho začatia. Tieto závery považovala za nepreskúmateľné a bez opory v judikatúre všeobecných súdov, či odbornej literatúre.</p> <p>Sťažovateľka sa nestotožnila ani s názorom, že k prevodu vlastníckeho práva k financovanému predmetu zo sťažovateľky na žalovanú došlo na základe súdom potvrdeného reštrukturalizačného plánu, a to uhradením celej pohľadávky sťažovateľkou prihlásenej do reštrukturalizačného konania. Podľa sťažovateľky ide o protiústavný zásah do práva vlastníť majetok, keď môžu veritelia ako účastníci reštrukturalizačného konania (bez vlastníckeho práva a práva dispozície s vecou) rozhodnúť o prevode vlastníckeho práva k veci, ktorá je vo vlastníctve tretej osoby. Sťažovateľka zdôraznila, že schválený reštrukturalizačný plán nie je možné považovať za kvalifikovaný titul pre nadobudnutia vlastníckeho práva v zmysle Občianskeho zákonníka.</p> <p>Podľa sťažovateľky je výklad krajského súdu rozporuplný vzhľadom na postavenie veriteľa ako lízingového prenajímateľa aj v prípade, ak by si do reštrukturalizačného konania prihlásil všetky lízingové splátky, ktoré sa stanú splatnými až po začatí reštrukturalizačného konania. Problematické je aj vlastnícke právo veriteľa, ktorého pohľadávky sa v rámci potvrdeného reštrukturalizačného plánu uspokojujú ako nezabezpečené, čo v reálnych podmienkach predstavuje uspokojenie na úrovni od 5 % do 50 % prihlásenej pohľadávky, pričom naďalej zostáva vlastníkom predmetu financovania, ktorý užíva dlžník. Na uvedenú situáciu nedali súdy vo svojich rozhodnutiach ani len čiastočnú odpoveď, pričom východiská z takejto situácie môžu byť závažné tak pre veriteľa, ako aj dlžníka. Následky môžu spočívať v uplatňovaní si vlastníckeho práva dlžníka k predmetu financovania, keď sa neuspokojené pohľadávky po riadnom splnení plánu dlžníkom budú považovať za nevyžiteľné.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené došlo podľa sťažovateľky rozhodnutím krajského súdu k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“).</p>
ratio decidendi	<p>Keďže si krajský súd vo svojom rozhodnutí osvojil argumentáciu okresného súdu, ústavný súd preskúmal aj rozhodnutie súdu prvého stupňa. Predmetom konania na okresnom súde bolo vydanie veci a súd preto vykonal dokazovanie zamerané na preukázanie skutočnosti, či žalovaná ku dňu rozhodnutia súdu neužíva predmet lízingu bez právneho dôvodu, a keďže s odkazom na ustanovenia § 114 ods. 1 písm. d), § 120 ods. 1 a § 155 ods. 1, 2 a 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii dospel k záveru, že tomu tak nie je, návrh zamietol. Pre záver okresného súdu považoval ústavný súd za zásadné ustanovenie § 155 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého súdom schválený reštrukturalizačný plán sa považuje za právny úkon urobený vo forme a spôsobom, ktorý je vyžadovaný osobitnými predpismi pre vznik, zmenu alebo zánik práv alebo záväzkov obsiahnutých v pláne. Podľa zistení ústavného súdu reštrukturalizačný plán bol potvrdený príslušným súdom a nadobudol právoplatnosť, na základe čoho okresný súd uzavrel, že reštrukturalizačný plán zmenil lízingovú zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi tak, že stanovil prechod vlastníckeho práva odporcu k predmetu lízingu úplným zaplatením splátok prihlásených do reštrukturalizačného konania, a to najneskôr 30. júna 2012. Na jeho základe tak odporca ku dňu rozhodovania okresného súdu o vydaní veci neužíval predmet lízingu bez právneho dôvodu. Predmetné závery si osvojil aj krajský súd.</p> <p>So sťažovateľkou síce možno súhlasiť v tom, že v konaní o vydaní veci nebolo úlohou všeobecných súdov zaujímať stanovisko k otázkam spätým s reštrukturalizačným konaním (prihlasovanie pohľadávok), jeho závery vyplývajúce zo schváleného reštrukturalizačného</p>

	<p>plánu a majúce záväzný charakter boli však pre rozhodnutie vo veci zásadné. Krajskému však súdu nemožno vytýkať, že v odôvodnení svojho rozhodnutia uskutočnil sumarizáciu aj ďalších skutočností, keďže tým reagoval na námietky sťažovateľky uvedené v odvolaní, ktoré poukazovali na nesprávnosť uplatňovania ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky po posúdení všetkých relevantných skutočností dospel k názoru, že rozhodnutie krajského súdu je náležité odôvodnené a vychádzajúce zo správnej interpretácie právnych noriem, predovšetkým zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Ústavný súd preto konštatuje, že rozsudkom krajského súdu nedošlo k porušeniu práv sťažovateľky.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti nevyhovel.</u></p> <p>Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že sťažovateľkou nastolené otázky oprávnenosti prevodu vlastníckeho práva vyvolané reštrukturalizačným plánom schváleným súdom v sebe zahŕňajú ústavný aspekt, nie je však možné vyriešiť ich v konaní o predmetnej sťažnosti sťažovateľky.</p> <p>Ústavný súd k uplatnenej námietke sťažovateľky o porušení práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu uvádza, že uvedenú argumentáciu bolo možné na ústavnom súde uplatniť v sťažnosti smerujúcej proti uzneseniu, ktorým bol potvrdený reštrukturalizačný plán prijatý schvaľovacou schôdzou a novo ním kreoval vlastnícke vzťahy účastníkov lízingovej zmluvy. Podľa zistení ústavného súdu sťažovateľka takúto sťažnosť nepodala.</p> <p style="text-align: center;">Odlíšne stanovisko sudcu Milana Ľalíka</p> <p>Nie je možné sa stotožniť s názorom s názorom, podľa ktorého súdom schválený reštrukturalizačný plán sa považuje za „prevodnú či prechodnú zmluvu“ vlastníctva k veci medzi užívateľom a jej vlastníkom a že tieto účinky reštrukturalizácie nebolo možné riešiť v konaní o ústavnej sťažnosti.</p> <p>Ústavný súd totiž kľúčový princíp právneho štátu degradoval na princíp len zákonný, ktorý v konkrétnom ustanovení dokonca anuloval právo vlastníka domáhať sa ochrany svojich práv voči užívateľovi či nájomcovi veci na súde; vlastník veci sa domáhal ochrany nielen „obyčajného práva“, ale práva základného, garantovaného čl. 20 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.</p> <p>Napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je protiústavné aj v kontexte s čl. 13 dohovoru, lebo všeobecným súdom aplikované ustanovenia – ktoré aproboval ústavný súd – totiž vylučujú pre vlastníka veci účinný právny prostriedok nápravy rozhodnutia konkurzného súdu, ktoré vlastníkovi veci neposkytuje žiadajú ochranu.</p> <p>Aj v prebiehajúcom reštrukturalizačnom konaní je nepochybne záujmom účastníkov (teda aj vlastníka veci) dosiahnutie spravodlivej ochrany svojich práv a oprávnených záujmov (§ 1 OSP). Právo účastníka je prvotným záujmom naplnenia zmyslu a účelu súdneho konania, ktorým je poskytovanie ochrany základným právam, nachádzajúcim svoj výraz v požiadavke, aby žiaden z účastníkov nebol nespravodlivo poškodený alebo nedovoľene zvýhodnený, čo sa v danom prípade nestalo.</p> <p>Reštrukturalizačný plán môže podľa môjho názoru upraviť vznik, zmenu alebo zánik iba pohľadávok, ktoré sa v reštrukturalizácii uplatňujú prihláškou. Akékoľvek zmeny vo vlastníckom práve k veci si však vždy vyžadujú samostatný (mnohokrát kvalifikovaný a formálny) prejav vôle (kúpnu zmluvu, darovaciu zmluvu ap.), ktorý nemôže spoločné rozhodnutie veriteľov a potvrdenie plánu súdom nahradiť.</p> <p>Zo všetkých uvedených dôvodov sa podľa môjho názoru malo ústavnej sťažnosti vyhovieť a napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako protiústavné zrušiť.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p style="text-align: center;">I. ÚS 223/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>

druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	17. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľovi bol v trestnom konaní uložený súhrnný trest odňatia slobody podľa ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona v znení účinnom do 20.12.2012.</p> <p>Vzhľadom ku skutočnosti, že po vydaní predmetného rozsudku Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) nálezom sp. zn. PL.ÚS 106/2011 rozhodol, že časť vyššie uvedeného zákonného ustanovenia v texte za bodkočiarkou v znení „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), sťažovateľ podal návrh na obnovu trestného konania s poukazom na to, že vyššie uvedený záver je novou skutočnosťou súdu v pôvodnom konaní neznámou.</p> <p>Okresný súd návrhu na povolenie konania vyhovel, na odvolanie prokurátora však bolo predmetné rozhodnutie okresného súdu zrušené a návrh na povolenie obnovy konania bol zamietnutý. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal zo záveru, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže trest uložený v pôvodnom konaní nebol v zrejmom nepomere k závažnosti činu a účelu trestu.</p> <p>Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu krajského súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nedostatočne vysporiadal s vyjadreniami sťažovateľa k odvolaniu prokurátora a poukázal tiež na odlišnú judikatúru všeobecných súdov, ktoré v iných obdobných prípadoch obnovu konania povolili. Rozhodnutie krajského súdu tak považoval za arbitrárne.</p> <p>Vzhľadom na vyššie uvedené došlo podľa sťažovateľa postupom a rozhodnutím všeobecného súdu k porušeniu základných práv podľa vyššie označených článkov ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím rozsudkom v pôvodnom konaní schválil podľa § 334 ods. 4 Trestného poriadku dohodu o vine a treste, podľa ktorej bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania skutkov uvedených v bodoch 9 až 45 uvedeného rozsudku a zároveň odsúdený za spáchanie uvedených skutkov na trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov s použitím protiústavného náveta časti asperačnej zásady v časti týkajúcej sa ukladania súhrnného trestu podľa zásad na uloženie úhrnného trestu v súlade s § 42 ods. 1 Trestného zákona. V danom prípade bol sťažovateľovi mimoriadne znížený trest na základe § 39 ods. 2 a ods. 4 Trestného zákona o jednu tretinu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom ako celkom, t. j. trestnej sadzby zvýšenej použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona.</p> <p>Okresný súd takto pri schvaľovaní dohody o treste sťažovateľa prima facie postupoval podľa protiústavného náveta časti asperačnej zásady týkajúcej sa ukladania úhrnného trestu.</p> <p>Sťažovateľ podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorému okresný súd uznesením z 9. júla 2013 vyhovel, obnovu konania v predmetnej veci povolil, zrušil rozsudok okresného súdu v pôvodnom konaní v celom rozsahu a vrátil predmetnú vec prokurátorovi do prípravného konania. Na základe sťažnosti podanej okresným prokurátorom krajský súd uznesením napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil v celom rozsahu, návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol a taktiež zamietol jeho návrh na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody.</p> <p>Krajský súd v posudzovanom prípade konštatoval nesplnenie podmienok obnovy konania, tak ako to predpokladá § 394 Trestného poriadku, a to z dôvodu, že sice pripustili, že nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 je skutočnosťou skôr neznámou, avšak sťažovateľovi pôvodne uložený trest odňatia slobody na základe schválenej dohody o jeho vine a treste nebol v zrejmom nepomere k závažnosti trestných činov, za ktoré bol odsúdený, a taktiež nebol v zrejmom nepomere k účelu trestu. Inými slovami, krajský súd v posudzovanom prípade vychádzajúc z okolností sťažovateľovej trestnej veci prejudikoval ďalší postup v prípade povolenia obnovy</p>

	<p>konania v tom smere, že nové rozhodnutie, ktoré by mohlo byť vydané, by pre sťažovateľa ako odsúdeného nebolo priaznivejšie vo výške uloženého trestu, resp. že by súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci sťažovateľovi uložili trest odňatia slobody v obdobnej výmere.</p> <p>Ústavný súd v rozsahu uvedeného v súhrne konštatuje, že nemožno bez akýchkoľvek pochybností vylúčiť, že v prípade nepostupovania podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona textu za bodkočiarkou by okresný súd v pôvodnom konaní uložil iný, pre sťažovateľa priaznivejší trest. Keďže krajský súd v napadnutom rozhodnutí už uvedené skutočnosti nezohľadnil, ústavný súd konštatuje, že porušil sťažovateľove práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd tiež poukázal na závery uvedené v zjednocujúcom stanovisku ústavného súdu sp. zn. PLz. ÚS 2/2014 zo 7. mája 2014, podľa ktorých mal všeobecný súd obnovu konania v danom prípade povoliť.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu porušené bolo, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vzhľadom na konštatované porušenie vyššie uvedených práv a zrušenie rozhodnutia krajského súdu nepovažoval ústavný súd za potrebné a účelné preskúmať aj namietané porušenie ďalších sťažovateľom označených základných práv zaručených v čl. 46 ods. 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a sťažnosť v tejto časti zamietol.</u></p>
<p> Používané odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: PLz. ÚS 2/2014</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 122/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Peter Brňák</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>10. septembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 38 349,07 €, ktoré začalo v roku 2005.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pri hodnotení podľa kritéria zložitosti veci ústavný súd nezistil právnu zložitost' veci. V danom prípade nemôže ústavný súd vzhľadom na postup okresného súdu ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania ani skutkovou zložitost'ou veci. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd zistil niektoré okolnosti, ktoré možno pričítať aj na jeho ťarchu. Sťažovateľ sa o svoju vec vôbec nestaral najmä v rokoch 2005 až 2010, pri podaní návrhu nezaplatil súdny poplatok a okresný súd musel zrušiť aj termín pojednávania z dôvodu oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľa, že medzi účastníkmi konania „začalo prebiehať rokovanie o prípadnom mimosúdnom vyriešení súdneho sporu“. 3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v predmetnom konaní, tento bol v konaní nečinný spolu po dobu piatich rokov. Jeho činnosť bola poznačená aj neefektívnost'ou, keď bol rozsudok okresného súdu po odvolaní zrušený krajským súdom z dôvodu, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil. Konanie trvá viac ako 9 rokov, a táto

	<p>doba sama osebe osvedčuje dôvodnosť podanej sťažnosti.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadost'učinenie vo výške 3 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadost'učinenia vo výške 3 500 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 263/2014
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní o náhradu škody spôsobenej poškodením obchodného mena, ktoré sa začalo v roku 2001.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, keďže krajský súd v doterajšom priebehu konania nevykonával žiadne relevantné dokazovanie, nemožno v tomto prípade hovoriť zatiaľ ani o prípadnej skutkovej alebo právnej zložitosti veci, ktorá by mohla byť príčinou predĺženia predmetného konania. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ čiastočne participoval na predĺžení doterajšej dĺžky konania, ale tieto skutočnosti (neoznámenie adresy sťažovateľa, resp. nepreberanie zásielok ešte v roku 2002 a takisto jeho neúčast' na pojednávaniach pre práceneschopnosť 26. septembra 2012, 24. októbra 2012, keď sa sťažovateľ riadne ospravedlnil), nemali podľa názoru ústavného súdu zásadný vplyv na celkovú dĺžku tohto konania. 3. Pokiaľ ide o postup krajského súdu, tento bol počas 12 rokov konania neefektívny. Ako príklady možno uviesť, že prvé pojednávanie, ktoré sa malo konať po siedmich rokoch od začatia konania sa neuskutočnilo, pretože termín bol zrušený. Obdobne ani na ďalších pojednávaniach, ktoré odročil na dobu neurčitú, krajský súd nepostupoval tak, aby sa na nich zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Okrem toho bolo rozhodnutie krajského súdu vo veci po odvolaní zrušené Najvyšším súdom Slovenskej republiky z dôvodu, že je nepreskúmateľné pre nedostatočné odôvodnenie. Nesústredenosť krajského súdu sa prejavila tiež v tom, že o návrhu sťažovateľa na zmenu žalobného petitu a prístupní vedľajších účastníkov rozhodol až po viac po 3 rokoch od jeho podania. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadost'učinenia vo výške 5 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú	***

judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
---	--

spisová značka	I. ÚS 304/2014
sudca spravodajca	Milan Lalić
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	10. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní na ochranu oprávnených dedičov, ktoré začalo v roku 2003.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatoval, že napadnuté konanie nie je možné považovať za právne zložité, i keď je mu možné pripísať určitý stupeň skutkovej zložitosti. Ani prípadná skutková zložitosť by však neospravedlňovala celkovú dĺžku konania pred všeobecnými súdmi (v čase rozhodovania ústavného súdu takmer 11 rokov).</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľov v predmetnom konaní ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľov v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania.</p> <p>3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v posudzovanom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup okresného súdu v konaní. Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia obrátili na štátny orgán, aby o ich veci rozhodol. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom došlo k zbytočným prieťahom v konaní.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov právo na finančné zadostučinenie vo výške 2 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 355/2014
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	10. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv

	a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré začalo v roku 2006.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ide o konanie, ktoré nie je právne zložené. V danom prípade však išlo skutkovo zložitejšiu vec a to vzhľadom na počet a povahu vecí tvoriacich predmet bezpodielového spoluvlastníctva, stanoviská účastníkov konania k rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva, ako aj potrebu znaleckého dokazovania. V konaní bolo tiež potrebné vypočúť svedkov. Ani prípadná skutková zložitost' veci však nemôže ospravedlniť doterajšiu 8-ročnú dĺžku konania bez jediného meritórneho rozhodnutia vo veci samej.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd zistil, že aj sťažovateľ prispel k celkovej dĺžke konania najmä tým, že neposkytol potrebnú súčinnosť znalcom ustanoveným v konaní. Okrem toho podal neodôvodnenú námietku zaujatosti, v dôsledku čoho bolo odročené pojednávanie a okresný súd bol viackrát konfrontovaný aj s inými procesnými úkonmi sťažovateľa. V dôsledku tejto aktivity sťažovateľa sa spis niekoľkokrát nachádzal aj na odvolacom súde (celkove takmer 2 roky) a možno konštatovať, že sťažovateľ vo väčšine prípadov nebol úspešný.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu v namietanom konaní. Napriek tomu, že okresný súd vykonával procesné úkony spojené s prípravou pojednávania, nariad'oval pojednávania a vykonával dokazovanie, v posudzovanej veci je neakceptovateľné to, že dosiaľ vo veci samej nerozhodol rozsudkom. Uvedená činnosť okresného súdu teda nadobudla charakter neefektívneho a nehospodárneho konania v kontexte neprimerane dlhého osemročného konania.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi právo na finančné zadost'učinenie vo výške 1 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľom požadovaného finančného zadost'učinenia v sume 8 500 €, keďže ho nepovažoval za primerané s prihliadnutím na podiel sťažovateľa na predĺžení konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 404/2014
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	24. septembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného a krajského súdu v konaní o určenie práva prechodu cez nehnuteľnosť a odstránenie plota, ktoré začalo v roku 2002.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania sa po právnej stránke nejaví ako zložitý, a teda neodôvodňuje dĺžku posudzovaného konania. Pokiaľ ide o skutkovú stránku posudzovaného konania, je možné pripustiť istú zložitost' vyplývajúcu z potreby nariadenia znaleckého dokazovania a miestneho zisťovania.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil</p>

	<p>žiadne okolnosti, ktorými by sťažovateľka prispela ku vzniku priet'ahov.</p> <p>3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu a postup krajského súdu v predmetnej veci. Ústavný súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že konanie trvá skoro 12 rokov a doposiaľ nie je skončené. V priebehu konania boli po odvolaní zrušené dva rozsudky okresného súdu a na dovolanie bolo zrušené aj uznesenie krajského súdu o zastavení konania a postúpení veci inému orgánu a v čase rozhodovania sa vec opätovne nachádza na okresnom súde. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že posudzované konanie ako celok charakterizuje neefektívny postup okresného a krajského súdu.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného a krajského súdu porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľke právo na finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 €, ktoré sú oba súdy povinné sťažovateľke zaplatiť spoločne a nerozdielne a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovел sťažnosti v prevyšujúcej časti sťažovateľkou požadovaného finančného zadost'učinenia v sume 15 000 €, keďže ho nepovažoval za primerané.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.